

דף סיכום בחינה

מזהה בחינה: 001000270240 מזהה סטודנט: 275759

שם קורס: דיני חברות

מספר מבחן: 0001

מיקום התשובה שסומנה בטופס המקור	מיקום השאלה בטופס המקור	התשובה הנכונה	התשובה שסומנה	ציון	ניקוד מירבי	הערה	מספר שאלה בטופס בחינה זה
1	1	1	1	3.00	3.00		1
1	2	1	1	3.00	3.00		2
1	3	1	1	3.00	3.00		3
1	4	3	1	0.00	3.00		4
3	5	1	3	0.00	3.00		5
2	6	1	2	0.00	3.00		6
1	7	1	1	3.00	3.00		7
1	8	1	1	3.00	3.00		8
1	9	1	1	3.00	3.00		9
2	10	1	2	0.00	3.00		10
-	11	-	-	25.00	25.00	מעולה. שים לב שש להדגיש את חתו"ל של המנכ"ל שמעורר את כל הדיון הזה	11
-	12	-	-	10.00	12.00		12
-	13	-	-	12.00	22.00		13
-	14	-	-	30.00	30.00	מפחיד	14

כמות תשובות נכונות (עבור שאלות סגורות) : 6

0

ציון בחינה סופי : 96.96

מקרא צבעים

תשובה שגויה
שאלה שלא נענתה
שאלה מבוטלת

הבחינה הבדוקה בעמודים הבאים

***** לתשומת לבך, במידה וההערות מופיעות ב "גיבריש" יש להוריד את הקובץ למחשב
ולפתוח ב - reader acrobat *****

אוניברסיטת בר-אילן
הפקולטה למשפטים
דיני חברות - (99205-02)

שנה"ל תשפ"ג, סמסטר ב', מועד א' - 09/07/2023 9:00 מטלה 1.1

מרצה: ד"ר ליבזון עדי (99205-02), גב' יעקובוביץ טל (99205-02), מר כהן יהודה
משך הבחינה: 120 דקות.

חומר עזר: ניתן להשתמש בכל חומר עזר מכל סוג שהוא.

המבחן בנוי משלושה חלקים. החלק הראשון שאלות רב-ברירה (30%) החלק השני מאירועונים (50%)
והחלק השלישי משאלת מדיניות / שאלת חשיבה (20%). יש לענות על כל השאלות.

התנאים לחלוקת רווחים (ס' 302): מבחנים מצטברים

1. **מבחן הרווח** - יתרת עודפים או עודפים שנצברו בשנתיים האחרונות, במקרה זה יש עודפים שנצברו בשנתיים האחרונות.
  2. **מבחן יכולת הפירעון** - אין חשש סביר שהחברה לא תוכל לפרוע את חובותיה בשל החלוקה - נראה כי אין חשש כזה במקרה זה כיוון שהחברה פשוט שווה 200 מיליון כרגע.
- נראה כי התנאים מתקיימים. בנוסף על כך, ניתן לעשות חלוקה באישור ביהמ"ש (ס' 303), ביהמ"ש יכול לאשר חלוקה גם ללא קיום מבחן הרווח, אך מבחן יכולת הפירעון עדיין צריך להתקיים.
- לפי פס"ד להב - במחוזי, השופטת רות גונן אומרת שאסור לחלק גם אם מתקיים מבחן הרווח, כיוון שהחברה יודעת שהיא הולכת להפסיד ברבעון הבא.
- אך, לפי פס"ד ברוט נגד דסק"ש - בעליון, השופט עמית אומר שמתקיים רק **מבחן הרווח** ב-8 הרבעונים האחרונים, ולכן, מר זיו יוכל לבצע את החלוקה.
- הרציונאל** הוא כי יש מבחנים ברורים לחלוקה, הכל מאוד וודאי וזו היא המטרה. כל עוד אין משהו קיצוני שמצביע על חוסר תו"ל, גם אם יש צפי להפסדים, שמונת הרבעונים הרווחיים מספיקים כדי להחליט על חלוקה. (פס"ד ברוט)
- יש כללים לחלוקה כי היא תמיד מעוררת את בעיית הנציג השנייה.
- מר זיו אינו יכול להחליט על החלוקה בעצמו, מי שמחליט על חלוקת דיבידנדים הוא הדירקטוריון כברירת מחדל, אך ניתן להתנות על כך. כאשר בוחנים את התנאים לחלוקה, ניתן לראות שאפשר לחלק ואז לא צריך את אישור הדירקטוריון. אך, הדרישה מהדירקטוריון לבחון כי החלוקה איננה אסורה היא קוגנטית, כלומר עדיין יהיה אפשר לתבוע את הדירקטורים אם החלוקה הייתה אסורה.

25

(11)

מעולה.

שים לב שיש להדגיש את חתו"ל של המנכל שמעורר את כל הדין הזה

מיזוג הוא מצב בו שתי חברות הופכות לאחת. הדבר מצריך אישור דירקטוריון ורוב באסיפה של שתי החברות (ס' 314). למיזוג שני מרכיבים - 1. מישור נכסי - לאיזו מהחברות עוברים הנכסים? 2. מישור הוני - הבעלים הפיננסי. מי מחזיק בחברה אחרי המיזוג?

במיזוג רגיל החברה הקולטת ("א") קולטת את חברת היעד ("ב"). החברה הקולטת מקבלת את כל הזכויות והחובות של חברת היעד. בתמורה לזכויות ולחובות בעלי המניות של חברת היעד מקבלים כסף/מניות בחברה הקולטת.

נראה כי במקרה הזה מר זיו חושש כיוון שחברה "א" בהפסדים ולכן חברה "ב" לא תרצה להיכנס תחתיה כי אז היא תקבל את כל ההפסדים של החברה הקולטת.

אני אציע למר זיו לעשות **מיזוג משולש הופכי**. כך נעקוף את הצורך באישור האסיפה הכללית, כי האסיפה של חברת הבת היא הדירקטוריון של חברת האם, וגם בעלי המניות של חברת היעד יהיו הבעלים של חברת הבת.

לאור האפשרות לעקוף אישור אסיפה של חברה קולטת באמצעות מיזוג משולש, החקיקה וויתרה על דרישה זו בחברה הקולטת בתנאי (ס' 320(ג)(1)(2)):

1. לא מקצה למעלה מ-20% זכויות הצבעה. 2. לא תהפוך אדם לבעל שליטה.

נראה כי התנאים מתקיימים כיוון שמר זיו הוא לא בעל השליטה ולא מצוין כי יש לו מניות בחברה.

עניין אישי מוגדר בס' 1. גיס הוא קרוב.

משה וגיסו מהווים ביחד את בעלי השליטה (28%), ס' 268 לחוק החברות וס' 1 לחוק ניירות ערך.

נתון כי העסקה עברה אישורים כנדרש.

אחרון לא יוכל לתבוע על חובת ההגינות כיוון שאין פה מכירה של נכסי החברה/מניות.

אחרון יכול לתבוע את משה וגיסו בגין הפרה של כלל ההגינות המלאה עקב ניגוד העניינים שלהם. 2 מרכיבים (פס"ד **אליסינט**): 1. הגינות פרוצדורלית - הליך קבלת ההחלטות מושלם מבחינה פרוצדורלית. 2. הגינות מהותית - ההחלטה היא הטובה ביותר לחברה: תנאי העסקה הוגנים והמחיר הוא המחיר הטוב ביותר לעסקה.

נראה כי לא מתקיימים התנאים כיוון שמשה מחזיק ב%40 בחברה "ד" אז כמובן שהוא יעדיף עסקה שמטיבה יותר עם חברה "ד".

בנוסף, לפי פס"ד **מכתשים אגן**, ניתן לתבוע גם אם עמדו בתנאים לאישור.

נראה כי אם משה וגיסו עומדים **בהלכת MFW** אז ישנה חסינות: 1. רוב מקרב המיעוט מאשר את העסקה או שסך המתנגדים לא עולה על 2%. 2. ניהול מו"מ על ידי וועדה בלתי תלויה.

12

(13)

לא מציינים כי מתקיימים התנאים הללו.

אחרון יוכל גם לתבוע את בעלי השליטה בגין קיפוח המיעוט. לפי ס' 192(ב) בעל מניה צריך להימנע מלקפח בעלי מניות אחרים. החברה מקנה עילת תביעה לבעלי המניות עצמם. אין דרישה להוכיח כוונה. יש פה קיפוח אובייקטיבי.

במובן הרחב, קיפוח הוא פגיעה בציפיות הלגיטימיות של בעלי המניות (פס"ד **צנה**). במובן הצר, קיפוח הוא אחלוקה לא הוגנת של משאבים הפוגעת כלכלית בחברה (**פרופ' חנס**).

נראה כי משה וגיסו, שהם גרעין השליטה, מקפח את המיעוט בעסקה זו.

הסעד (ס' 191) - ביהמ"ש יוכל לשנות את התקנון כך שהקיפוח יוסר.

לדעתי, ההחלטה בברוט נ' דסק"ש אכן אופיינית לפסיקה בישראל בתחום דיני החברות. אך אני לא מסכימה עם האמרה שהרציונאל שעומד בבסיסה חלש. השופט עמית החליט שם כי המבחן בחוק הוא טכני, וכאשר מתקיים, אלא אם כן במקרים קיצוניים, אין סיבה לערער על המבחנים הללו. הדרישה בדיני החברות בישראל היא שתהיה וודאות בנוגע לדברים שחברה יכולה או לא יכולה לעשות, והוא רוצה לחזק בכך גם את החקיקה, על מנת לעודד גם את המחקק שיחוקק דברים וודאיים ולא ארעיים שיגיעו אח"כ לביהמ"ש וביהמ"ש יצטרך לעזור למחקק.

הרציונאל של עמית של מבחן הוודאות הוא מאוד חזק וברור לדעתי, וזה מה שעוזר לחברות בארץ, לדעת מה הן בדיוק יכולות או לא יכולות לעשות.

בעזרת המבחנים אנחנו רוצים לעודד חברות לגייס הון על מנת שתהיה להן יכולת להתאושש. בנוסף, המבחן השני נותן עוד ביטחון שהחברה במצב טוב ולא במצב של פירעון, וכך המבחנים נותנים וודאות ויכולת לחברות לחזור למצבן הטוב.

ניתן למתוח על כך ביקורת, שחברה שברור שהולכת להיכנס להפסדים תוכל לחלק דיבידנדים וכך להראות רווח בדרך שהיא "מוליכה שולל". אני חושבת שהביקורת הזו מוצדקת וכי חברות צריכות לשקול את צעדיהן כאשר הן מחלקות רווחים אך יימצאו בהפסדים ברבעון הבא.

ניתן גם לומר כי ההחלטה לא אופיינית לפסיקה כיוון שהיא נוגדת את פסיקתה של **השופטת רות גונן במחוזי בפס"ד להב**, שם היא אוסרת על חלוקה למרות התקיימות מבחן הרווח, כיוון שההפסד הצפוי היה גדול, לכן ניתן לראות כי המצב שם היה קיצוני ואולי אפילו השופט עמית היה מקבל את זה.

